No. 3111. UTRECHT Zaterdag 2 December 1939. 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

ENCYCLIEK SUMMI PONTIFICATUS

Vervolg.

De geest moet leiden.

De veiligheid der volkeren, Eerbiedwaardige Broeders, moet niet door uiterlijke middelen, door het zwaard, verkregen worden, want deze kunnen wel vredesvoorwaarden opleggen, maar kunnen geen vrede scheppen. De krachten, welke het aanschijn der aarde moeten vernieuwen, moeten van binnen uit komen, moeten voortkomen uit de geest.

Wanneer de bitterheid en de wrede twisten van de tegenwoordige tijd zijn opgehouden, dan moet de nieuwe wereldorde, de regeling van het nationale leven, niet langer meer rusten op het drijfzand van wisselvallige en kortstondige grondslagen, welke slechts rekening houden met de zelfzuchtige belangen van groepen en individuën. Neen, zij moeten rusten op de onwrikbare grondvesting, op de stevige rots van de natuurwet en van de Goddelijke Openbaring. Derhalve moet de menselijke wetgever zich tot deze maatstaf opwerken en zich dat scherp gevoel van zedelijke verantwoordelijkheid eien maken, waardoor het gemakkelijk is de grens te weten tussen het wettig gebruik van de macht en het misbruik daarvan.

Aldus slechts zullen zijn besluiten innerlijke kracht, edele waardigheid en godsdienstige bekrachtiging hebben, en zullen zij vrij zijn van zelfzucht en hartstocht.

De bron van de kwalen.

Alhoewel het waar is dat de kwalen, waaraan de mensheid heden ten dage lijdt, gedeeltelijk komt van de economische omstandigheden en van de belangenstrijd betreffende een meer gelijke verdeling der goederen, welke God den mens gegeven heeft als middelen voor zijn onderhoud en zijn vooruitgang, is het toch ook niet minder waar, dat hun oorsprong dieper zit en meer innerlijk, wijl zij behoren tot het gebied van de godsdienst en van de zedelijke overtuigingen, welke bedorven worden, door de volkeren geleidelijk te vervreemden van de eenheid van leer, geloof, gewoonten en zeden, welke eens door het onvermoeid en weldoend werk van de Kerk geleraard zijn.

Wil men enig succes hebben, dan moet de wederopvoeding van het menselijk geslacht boven alles geestelijk en godsdienstig zijn. Van nu af moet de opvoeding uitgaan van Christus als haar onmisbare grondslag; moet zij aangespoord worden tot rechtvaardigheid en gekroond worden door de liefde.

De vervulling van deze taak van wederopbouw, door haar middelen aan te passen aan de veranderde omstandigheden van deze tijden en aan de nieuwe noden van het menselijk geslacht, is een wezenlijke en moederlijke plicht van de Kerk. De prediking van het Evangelie, hetwelk haar door haar Goddelijken Stichter is opgedragen, waaronder ook begrepen is, de plicht, de mensen waarheid, rechtvaardigheid en liefde te leren en hen de voorschriften daarvan onverwoestbaar bij te brengen in verstand en geweten, is het edelste en vruchtbaarste vredeswerk.

Deze opdracht zou, als het kon, door zijn grootheid de harten van degenen, die tot de Strijdende Kerk behoren, ontmoedigen. Maar deze medewerking in het verspreiden van het Koningschap, welke in iedere eeuw op verschillende wijzen, met verschillende middelen en met menigvuldige harde strijd verleend is, is een opdracht, welke op iedereen rust, die door de Goddelijke Genade verlost is uit de slavernij van Satan en geroepen werd in het doopsel tot het burgerschap van het Koninkrijk Gods.

Te leven volgens haar geest, te werken voor haar uitbreiding en haar weldaden beschikbaar te stellen voor dat gedeelte der mensheid, hetwelk er nog geen deel aan heeft, betekent in onze dagen het hoofd bieden aan moeilijkheden en tegenwerkingen, scherper en nauwkeuriger georganiseerd als ooit te voren. Dit schrikt echter een vrij en stoutmoedig man van ons geloof niet af. Integendeel, het spoort hem aan, moedig stand te houden, ook ten koste van de grootste offers. Alwie leeft in de geest van Christus, weigert zich neer te laten slaan door de tegenwerkende moeilijkheden, doch integendeel, hij voelt zichzelven aangedreven om met al zijn kracht te werken en in het volste vertrouwen op God. Hij wijkt niet voor de moeilijkheden van het ogenblik en is gereed hulp te verlenen met die liefde, welke geen offer te veel is, welke sterker is dan de dood en welke niet gedoofd zal worden door stromen van beroering en verwarring.

Een reusachtige taak.

Het geeft ons, Eerbiedwaardige Broeders, een innerlijke sterkte, een hemelse vreugde, voor hetwelk Wij God dagelijks dank zeggen, als Wij in iedere streek van de katholieke wereld duidelijke tekenen zien van een geest, welke de reusachtige taak van Onze eeuw stoutmoedig onder de ogen ziet en welke edelmoedig besloten is de eerste en wezenlijke plicht van persoonlijke heiliging te verenigen in vruchtdragende harmonie met de apostolische werkzaamheid voor de verspreiding van het Koninkrijk Gods.

De Eucharistische Congressen met tedere zorg door Onze voorgangers bevorderd en de samenwerking van de leken, in de Katholieke Actie vervuld van de werkelijkheid hunner edele zending, waren bronnen van genade en reserves van sterkte, welke nauwelijks voldoende op prijs kunnen worden gesteld in de tegenwoordige tijd, waarin de gevaren talrijker zijn, de noden zich vermenigvuldigen en de strijd tussen het Christendom en het anti-Christendom in hevigheid toeneemt.

Op het ogenblik, dat men gedwongen wordt met smart de ongelijkheid te zien, welke er is tussen het aantal priesters en de vraag naar hen, en dat ook vandaag de woorden van Onzen Zaligmaker van toepassing zijn: „De oogst is groot, maar de arbeiders zijn weinig" (St. att. 9, 37; St. Luc. 10, 2) is de medewerking van de leken in het Hierarchisch Apostolaat, welke inderdaad door zovelen met vurige ijver en edelmoedige toewijding gegeven word, 'n kostbare hulp in het werk der priesters en laat het bovendien de mogelijkheden zien van een ontwikkeling, welke de grootste verwachtingen wekt.

Het gebed van de Kerk tot den Heer van de Oogst, dat hij werkers in zijn wijngaard zende (St. Matt. 9, 37; St. Luc. 10, 2) is verhoord geworden in overeenstemming met de grootte der tegenwoordige noden, en zodanig, dat zij de priesterlijke arbeid, zo dikwijls belemmerd, aanvult en volledig maakt.

Een groot getal mannen en vrouwen van hun geboorte af gehoorzaam aan de stem van den Opperherder en aan de leiding van hun Bisschoppen, hebben zichzelf met de volle vurigheid hunner zielen toegewijd aan de werken van het apostolaat met het doel de volkeren, welke van Christus gescheiden zijn, tot Hem terug te brengen.

Op dit ogenblik, zo moeilijk voor de Kerk en de mensheid, gaat naar hen uit Onze vaderlijke groet, Onze diepgevoelde dankbaarheid en Onze vertrouwvolle hoop. Zij hebben waarlijk hun leven en hun werk geplaatst onder de banier van Christus Koning en zij kunnen met den Psalmist zeggen: „Ik spreek mijn woorden tot den Koning" (Psalm 44, 1). „Uw Koninkrijk kome" is niet eenvoudigweg het brandend verlangen van hun gebeden; maar bovendien, de leidster van hun werkzaamheid.

Een edele Zending.

Deze samenwerking van de leken met de priesters openbaart zich in 'n kostbare ijver in alle klassen, categorieën en groepen, en aan de leken is hierdoor een zending toevertrouwd, welke voor edele harten niet hoger en troostrijker kan zijn.

Dit apostolisch werk, in overeenstemming met de geest der Kerk beoefend, wijdt den leek tot een soort „Bedienaar van Christus" in de zin, welke St. Augustinus als volgt verklaart: „Wanneer gij, broeders, Onzen Heer hoort zeggen, waar Ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn, moet gij niet alleen aan Bisschoppen en priesters denken." Gij ook zijt op uw manier bedienaar van Christus, door goed te leven, aalmoezen te geven, Zijn Naam te verkondigen en te leren aan wien gij kunt.

Aldus moet iedere vader erkennen, dat hij door deze aanspraak recht heeft op de genegenheid van zijn familie. Laat het om de wil van Christus en om het eeuwig leven zijn, dat hij geheel zijn huisgezin vermaant, onderwijst, berispt, liefde bewijst en straft; en aldus zal hij in zijn eigen huis een priesterlijk en enigszins bisschoppelijk ambt vervullen.

Bij het bevorderen van deze deelname door de leken in het apostolaat, hetwelk in Onze tijd zo belangrijk is, heeft het huisgezin een bijzondere zending, want het is de geest van het huisgezin, welke de meeste invloed heeft op het komend geslacht. Zo lang als de heilige vlam van het geloof brandt in de huiselijke haarden en zo lang als de ouders het leven van hun kinderen leiden in overeenstemming met dit geloof, zo lang ook zal de jeugd altijd bereid zijn, de koninklijke rechten van den Verlosser te erkennen en zich te stellen tegenover diegenen, welke Hem uit de gemeenschap willen sluiten, of verkeerderlijk Zijn rechten willen verkrachten.

Wordt vervolgd.

IN DE ADVENT.

Kom, Beloofde van de volken,
Beur uw aanschijn uit de wolken
Over ons verdroefd bestaan,
Zeng de nevel onzer tranen,
Scheur de netten onzer wanen,
Zie ons handen-heffen aan.

Opgevaren in verlangen,
Opgesprongen met gezangen,
Wendt de wereld haar gezicht
Naar de bergen van de morgen,
Waar, in dauw en mist geborgen,
't Dagen uit de diepte licht.

Kom Verlangde, kom Beloofde,
Luister, die de dof-verdoofde
Wereld weer ter vreugd beleert!
Kom Doorluchte, kom Geduchte,
Dat uw vijand val' en vluchte,
Overwonnen en bekeerd.

Zie, de zee is opgerezen,
Zie, als pijlen van de pezen,
Vallen u de zielen toe.
Berg' en dalen hupplen blijde,
Op de maat va 't nieuw getijde,
Uitgelaten, wachtensmoe.

Laat uw val van stralen vlagen,
Laat dit land uw glorie dagen,
Trooster, hef uw Israël —
Dauwt en regent Hem, o wolken,
Den Verlosser van de volken:
Kom, o kom, Emmanuël!

De Betekenis van het Leven

Velen zullen bekend zijn met de ook in het Nederlands vertaalde fraaie roman van Paul Bourget, Le Sens de la Mort, de betekenis van de dood, in welk werk de beroemde Franse romancier het geweldige mysterie van de dood heeft trachten te doorgronden en hem zijn oplossing te ontwringen. Met bewonderenswaardige logica geeft hij het bewijs, dat slechts de Christelijke geloofsleer bij machte is licht te ontsteken in de duisternis aan de overzijde van het graf.

Veel is Le Sens de la Mort gedurende de ontzettende oorlogsjaren gelezen, herlezen, besproken, bewonderd en afgekeurd. Weinigen zullen echter weten dat Bourget, in zijn titel tenminste een tegenhanger heeft willen geven, voor een ander boek, dat jaren terug (in 1891) verscheen. Wij bedoelen le Sens de la Vie — de betekenis van het Leven — door den in zijn tijd veel gelezen Geneefsen, protestantsen schrijver, Edouard Rod.

We hebben nog eens dezer dagen dit boek in handen gehad: en hoewel litterair veel lager staande dan Bourget's roman, bevat het toch veel wat de aandacht overwaard is en ons duidelijk doet zien, hoe toen reeds de moderne geestesbeschaving, velen niet voldeed en hun, wien met aardse leven niets aantrekkelijks meer biedt, angstig doet vragen, waartoe het eigenlijk dient en wat het betekent. De schrijver tekent zich zelf als een egoist, vrijdenker, die alles van de wereld genoten heeft, uit verveling een vrouw neemt, morrend het vaderschap draagt, langzamerhand de bekoring, uitgaande van een gelukkig huiselijk leven, ondervindt, en dan niet moede wordt het leven in al zijn uitingen te onderzoeken om het geheim van zijn betekenis te leren kennen, zonder zelf te geloven, benijdt hij hen, die aan God en eeuwigheid geloven en eindigt met in een kerk neer te knielen en helaas! nog slechts met de lippen het oude, bijna geheel vergeten gebed te stamelen: Onze Vader die in de hemelen zijt......

Wat ons echter in dit boek uit de vorige eeuw boven alles trof, is een soort van profetie, een beschouwing gegrond op de toestand en de geestesstromingen van die dagen, waarin de schrijver met treffende duidelijkheid de ontzettende catastrophe ziet van 1914 niet alleen, maar ook de onrechtvaardige vrede, welke er op volgde een oorzaak werd van de oorlog 1939.

Wanneer „le Sens de la Vie, niet de stempel droeg van het jaar van zijn verschijnen, zou men licht geneigd zijn er een voorspelling na de gebeurtenissen, in te zien.

In zijn dagboek vraagt de schrijver, ontmoedigd door alles wat hij rondom zich heen ziet gebeuren, zich af:

— Waartoe te handelen? Waartoe iets te ondernemen? En hoe zal men de mensen liefhebben in deze troebele tijden, wanneer morgen slechts een bedreiging is? Alles, wat wij begonnen zijn, onze ideeën, die rijpen, onze stoute plannen, het weinige goed, dat wij hebben kunnen doen — zal dit niet alles worden meegesleurd door de orkaan, die broeit? Overal heeft de grond onder onze voeten en wolken pakken zich samen aan onze horizon, die ons niet zullen sparen.

— Ach! indien wij slechts de Revolutie hadden te vrezen, waarvan men ons het dreigende spooksel toont! — Niet in staat mij een maatschappij voor te stellen afschuwelijker dan de onze, heb ik voor haar, die volgen zal, nog meer wantrouwen dan vrees; 't is niet dit verre gevaar, dat mij schrik inboezemt, ik zie een ander, dat veel dichter bij is, veel wreder, vooral veel wreder, omdat het geen enkele verontschuldiging heeft, omdat het ongerijmd is, omdat er geen goed uit kan ontstaan. Iedere dag weegt men de kansen van de oorlog van morgen en iedere dag zijn zij onverbiddelijker.

— De gedachte schrikt terug voor een ramp, die tegen het einde der eeuw verschijnen zal, als het einde van de vooruitgang van onze aera — en men moet er zich toch aan wennen. Sedert 20 jaren putten zich alle krachten van de wetenschap uit om vernielingswerktuigen uit te vinden en weldra zullen enige kanonschoten voldoende zijn om een leger neder te vellen. Men heeft niet meer als vroeger enige duizenden arme duivels onder de wapenen geroepen, wier bloed men betaalde, maar gehele volken, die zich onder elkander gaan vermoorden. Men ontsteelt hun tijd om hun des te zekerder hun leven te ontstelen; om hen voor te bereiden op het doden, stookt men hun haat aan, door hen te verzekeren dat zij gehaat zijn. En zachtmoedige mensen laten zich in de val lokken en men gaat zich op elkander werpen, met de wreedheid van wilde beesten. Woedende troepen van vreedzame burgers, wien een onzinnig bevel een geweer in de hand stopt.

God weet, voor welk onnozel grensincident of voor welk koloniaal handelsbelang, zij zullen optrekken als schapen naar de slachtbank — maar wetend, waarheen zij gaan, wetend, dat zij hun vrouwen verlaten, wetend, dat hun kinderen honger zullen hebben, angstig en bedwelmd toch door de holklinkende, leugenachtige woorden, die men hun aan de oren schettert. Zij zullen, optrekken zonder tegenstand, lijdelijk en onderworpen — terwijl zij toch de massa zijn en de kracht en dat zij de macht zouden zijn, als zij wilden en dat zij, wanneer zij elkander konden verstaan, het gezond verstand en de broederschap konden vestigen in plaats van de woeste kuiperijen der diplomatie. Zij zullen optrekken, zodanig bedrogen, dat zij het bloedbad zullen beschouwen als een plicht, en God zullen vragen om hun bloedorstige begeerten te zegenen. Zij zullen optrekken, de oogsten vertrappend, door hen gezaaid, de steden verbrandend, door hen opgebouwd, onder het zingen van geestdriftige liederen, met vreugdekreten en feestmuziek. En hun zonen zullen standbeelden oprichten ter ere van hen, die het meest hebben gemoord.

— Het lot van een geheel geslacht hangt af van het uur, waarop de een of andere onzalige politicus het sein zal geven, voor de massamoord. Wij weten dat de besten onder ons zullen worden weggemaaid en dat onze arbeid in de kiem wordt vernield. Wij weten het en sidderen van toorn en kunnen er niets aan doen. Wij zitten gevangen in het net van bureaux en paperassen, dat men niet anders kan verscheuren dan door een al te ruwe schok. Wij behoren nu eenmaal aan de wetten, die wij hebben gemaakt om ons te beschermen en die ons verdrukken. Wij zijn niets dan wieltjes in dat ontzaggelijke raderwerk van de Staat, die elk individu slaaf maakt in naam van de wil van allen, welke allen, afzonderlijk genomen, juist het tegenovergestelde zouden willen van hetgeen men hen laat doen.

— En indien het nog slechts één geslacht was, dat geofferd zal worden. Maar er zijn nog andere belangen in het spel.

— De bezoldigde schetteraars, de eerzuchtigen, uitbuiters van de slechte neigingen der menigte, de armen van geest, bedrogen door de klinkkank van woorden, hebben zodanig de nationale haat vergiftigd, dat de oorlog van morgen het bestaan van een geheel ras op het spel zal zetten. Een der elementen, die de moderne wereld hebben gevormd, wordt bedreigd. Hij die overwonnen is, zal zedelijk moeten verdwijnen — en wie hij ook moge zijn, men zal een kracht zien vernietigen, men zal een nieuw Europa zich zien vormen op grondslagen, zo onrechtvaardig, zo brutaal, zo bloedig, zo bezoedeld door een monsterachtige smet dat het nog erger zal zijn dan dat van heden — nog ongerechter, nog barbaarser, nog geweldiger.

— Zo voelt men een mateloze moedeloosheid op zich drukken, wij bewegen ons in een impasse, terwijl van alle dakken geweren op ons zijn gericht. Ons werk is dat van matrozen hun laatste handeling verrichtend als het schip vol water loopt. Onze genoegens zijn die van den veroordeelde, wien men een gerecht naar keuze aanbiedt, een kwartier vóór de doodstraf. De angst verlamt onze geest en de enige inspanning, waartoe hij nog in staat is, bestaat in het berekenen — de vage redevoeringen der Ministers spellend, de betekenis van vorstelijke woorden verdraaiend, de woorden omkerend aan diplomaten ontleend en door couranten onzeker van hun bronnen verspreid — of het morgen of overmorgen zal zijn, dit jaar of volgend dat men ons zal verwurgen. Zodat men te vergeefs in de geschiedenis een tijdperk zal zoeken van meer onzekerheid en zwaarder van de angsten des doods!

Rod heeft het uitbarsten van de eerste 4 jarige wereldoorlog al niet meer beleefd De geweldige uitbarsting bleef langer uit dan hij vreesde, maar de tweede uitbarsting volgde vroeger, als wie ook die de oorlog van 1914 meemaakte, denken kon.

En wanneer het zo met de wereld door zal gaan, dan hebben wij nog met meer ernst dan Rod ons te bezinnen over de betekenis van het leven.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Heel de oorlog, de stille strijd aan het Westfront, de luchtaanvallen, die in de laatste dagen toch niet veel te betekenen hadden, het duikboten- en mijnengevaar, wat weer enkele slachtoffers vroeg, is voor enkele dagen op de achtergrond, nu Rusland Donderdagmorgen Finland is binnengevallen. Geheel onverwacht is dit niet na de wekenlange moeilijkheden, en vooral niet na het opzeggen van het nonagressiepact van de zijde van Rusland.

Hebben de Sovjets misschien nog gedacht met deze opzegging iets van hun eer te hebben kunnen redden? Heel de wereld weet toch dat al dat gepraat van uitlokkingen en provocaties van Finse zijde, maar verzinsels of liever uitgelokte provocaties zijn, zoals we dat reeds hebben meegemaakt met Italië in Abessynië en Duitsland in Tsjecho Slowakije en Polen.

Finland is de macht van Rusland en Duitsland nog wel op de meest ongelukkige wijze als overwonnene: want lang zal de ongelijke strijd vermoedelijk wel niet duren en wie der kleinere is dan aan de beurt om door de macht der grotere te worden opgeslokt?

De aartsvijand van de gehele West Europese beschaving, het bolsjewistische communisme, heeft sinds 1917 op de loer gelegen. Het heeft zijn beginselen zo onomwonden verkondigd, dat niemand redelijke twijfel kon hebben omtrent zijn ware bedoelingen. De hoop op spoedige ineenstorting van het Russische experiment is al sinds jaren een ijdele illusie gebleken. Er was geen land of het wist waar het gevaar lag; geen regering of zij kende de bedreiging. Iedereen begreep de opzet en de toeleg van den gemeenschappelijken aanvaller.

En toch, er was geen land, of het heeft er toe meegewerkt het technisch apparaat van dezen vijand te versterken. Er was geen regering te vinden — behalve in enige kleine staten — of zij heeft de vriendschap, het bondgenootschap van dezen vijand gezocht. Niemand heeft in ernst gestreefd naar een eensgezind front tegen het gevaar; allen hebben het in de kaart gespeeld.

In de afgelopen jaren hebben vooraanstaande staatslieden in alle grote landen met roerende eenstemmigheid verkondigd, dat er slechts één was, die bij een oorlog kon winnen: het communisme. Het heeft hen niet allen belet, een oorlog te maken. Nu de strijd ontbrand is, zegt men wederzijds te vertrouwen op een zekere overwinning van het recht, de waarheid en de zedelijkheid. Men schijnt minder geneigd er nog op te wijzen, hoe volledig reeds na enkele weken de profetie van weleer is vervuld, hoe — voorzover wij op het ogenblik kunnen zien — de oorlog tussen Frankrijk, Engeland en Duitsland door Rusland gewonnen werd.

Wie hierover prachtig geschreven heert, is Arnold Lunn, in de uitvoerige inleiding, welke hij begin dit jaar heeft toegevoegd aan zijn onlangs verschenen werk „Communism and Socialism — a study in the technique of revolution".

Lunn schrijft daar, hoe onlangs een vooraanstaand Duitser tijdens een gesprek met hem opmerkte:

„Als Engeland en Frankrijk aan het democratische Duitsland een tiende hadden willen toegeven van wat zij nu gedwongen werden toe te staan aan Hitler, dan hadden de nazis nooit de macht in handen gekregen. Om Duitsland in 1930 voor Hitler te redden was slechts één werkelijk succes op diplomatiek terrein al voldoende geweest. Als U Benes gedwongen had zijn beloften aan de Sudeten-Duitsers te houden, of als U Duitsland een symbolisch stukje kolonie had gegeven, voordat Hitler zijn koloniale eisen stelde, had U hem van zijn beste wapen beroofd tegen de democratische regering, die hij trachtte omver te werpen. Dan zouden de Duitsers begrepen hebben, dat zelfs een democratisch bewind het land uit de afgrond der vernedering kon opheffen. Helaas maakte U het echter maar al te duidelijk, dat Duitsland niets te hopen had zolang het zijn eisen niet met bruut geweld kon doordrijven".

Was deze fout al op zichzelf noodlottig genoeg, de gevolgen ervan kregen een catastrofale omvang door het na de wereldoorlog vooral in Engeland zo sterk ontwakende pacifisme. Engeland's leiders waren ongetwijfeld oprecht in hun vaderlandsliefde en hun verlangen naar blijvende vrede. Maar hun politiek werd voor een groot deel opgestuwd door het pacifisme, ijverig gepropageerd en ondersteund door de Komintern. De berekeningen van de Komintern waren zeer eenvoudig en logisch: pacifisme moest de Engelse weerbaarheid verzwakken; een verzwakt Engeland maakte de kansen voor een wereldoorlog groter; een wereldoorlog zou voeren tot de wereldrevolutie.

Het tragische in Engeland's buitenlandse politiek was dus, dat zij, gedragen door een innige wens naar vrede en door een waar patriotisme, in werkelijkheid alleen er toe bijdroeg de mogelijkheid van een conflict en erger nog, van een nederlaag in dat conflict te vergroten.

Na het verdrag van Versailles stonden er slechts twee wegen open om de vrede in Europa tenminste voor ons geslacht te handhaven. De overtuiging omtrent de onrechtvaardigheid van dit verdrag is, zegt Lunn, ook in Engeland gemeengoed geworden. Men had dus tegemoet kunnen komen aan redelijke Duitse eisen, zorg kunnen dragen minstens voor een behoorlijke behandeling van Duitse minderheden, misschien zelfs een teruggave van de koloniën kunnen overwegen. Dit was de eerste mogelijkheid, en ongetwijfeld de meest juiste.

De andere was echter niet minder consequent en had evenzeer de rust kunnen bewaren: instandhouding van de coalitie tegen Duitsland en vooral van de goede relaties met Italië; verbod van vergroting der Reichswehr; handhaving van de gedemilitairiseerde zone in het Rijnland, desnoods met geweld. Als Frankrijk op de dag, dat Hitler de algemene dienstplicht invoerde, zijn leger de grenzen over had gestuurd, zou Hitler hebben moeten aftreden en de latere crisissen waren vermeden.

De beide mogelijkheden werden echter door Engeland verworpen. Het weigerde te luisteren naar de Duitse grieven en tegelijkertijd moedigde het de Duitse revanche-gedachte aan door zich te ontwapenen. Dit alles kon slechts één resultaat hebben, en dit is dan ook niet lang uitgebleven.

De Volkenbond, die nooit een woord verspild had aan de twaalf aanvalsoorlogen, door sovjet-Rusland gevoerd (achtte men nog onlangs niet de Russische inval in Polen een feit zonder precedent van die zijde) kwam tot koortsachtige activiteit, toen de Italianen Abessynië binnentrokken. De linkse groepen in Engeland verzekerden, dat Mussolini slechts blufte; als de Britse leeuw zijn tanden toonde, een blokkade afkondigde, het Suez-kanaal sloot, zou Italië wel terugschrikken. Maar de Britse leeuw toonde zijn tanden niet; de pacifistische propaganda had ze te bot gemaakt, met enthousiaste ondersteuning van de linkerzijde begon toen de sanctie-politiek, die Abessynië niet redde, die leidde tot de as Rome-Berlijn, die het doodvonnis van Oostenrijk was en de ondergang van Tsjecho Slowakije.

Nog een andere opmerking van Lunn willen we hier weergeven: Evenals Dimitrof is hij van mening, dat in de totalitaire staten de omschakeling tot een volledige bolsjewiseren vrij gemakkelijk te verwezenlijken is. De gevaarlijkste tegenstanders van het communisme zijn die democratische staten, die, zoals Engeland, erin geslaagd zijn hun arbeidende bevolking een in verhouding tot de Russische zeer hoge levensstandaard te verzekeren en deze daardoor immuun te maken voor de revolutionnaire propaganda.

Vandaar de opzet deze staten te verzwakken en ze in een oorlog te drijven met de sterk bewapende dictaturen. De oorlogsellende en de verstoring van hun economisch leven moet Engeland, Frankrijk en Amerika rijp maken voor een dankbaar aanvaarden van de zeningen van het communisme.

Het was het ongeluk van Engeland, dat zijn leiders sinds het einde van de wereldoorlog onbewust het welslagen van deze toeleg hebben bevorderd.

In de maanden tussen de wapenstilstand en het verdrag van Versailles maakte Lunn een rondreis door Duitsland. Bij zijn terugkeer besprak hij met Massingham, een bekend krantenman en propagandist der geallieerden, de ontwikkeling der gebeurtenissen tijdens zijn afwezigheid. „De gehele atmosfeer in Engeland, zei deze treurig, „is vergiftigd met botte stompzinnigheid. Binnen twintig jaren zal deze waanzin ons nog duur te staan komen."

Toen Lunn deze woorden in zijn boek herhaalde, wist hij nog niet, hoe deze voorspeling van Massingham tot op het jaar af bewaarheid zou worden. Maar het is niet alleen de waanzin van een enkel land, het is de waanzin van een gehele wereld, waarvan wij thans de gevolgen voor ogen zien. Lunn heeft critiek het scherpst gericht op de gedragingen van die regering, die hij het meest van nabij aan het werk zag. Het lijkt de vraag, of bij een grondig onderzoek er één grote Europese mogendheid zou overblijven, die niet even blindelings de afgrond is ingesneld.

Deze verdwazing schijnt haast de perken van het zuiver natuurlijke te buiten te gaan. Het is niet waarschijnlijk, dat latere geslachten er veel van zullen begrijpen. Zij zullen zich verwonderd afvragen, waarom de erkende en openlijke vijand een onthaal vond als een respectabel vriend en hoe het mogelijk was, dat allen, bewust of onbewust, medewerkten aan het ontketenen van een oorlog, waarin voor de Europese beschaving elk gevecht een nederlaag en elke slag verloren is.



Mussolini geeft aan zijn volk het voorbeeld.

CURACAO

PARAGUAY — CURAÇAO.
3 — 2

Als om half vijf de spelers het veld opkomen, zien we in beide elftallen nieuwe gezichten. In ons nationale team bezet Sentiago weer de midhalfp,aats, terwijl Bernabela, Hernandez en Bosch hun plaatsen hebben moeten afstaan aan Rondijk, Oostlander en Panneflek.

De gasten hebben de uittrap en spelen tegen de zwakke wind in. Meteen zitten ze al gevaarlijk voor ons doel en moet Vos al gauw een hoge voorzet uit de lucht plukken. Dan redt Rosina op het nippertje!

Onze voorhoede zit ook niet stil en zo vliegen twee goede schoten van Oostlander en Ramirez enkele decimeters naast.

Weer komen de gasten gevaarlijk opzetten. Daar geeft de linksbuiten een goede voorzet, Vos loopt uit, maar kan er niet bij en de rechtsbuiten trapt in het verlaten doel, 1—0 voor de Paraguayos.

Het spel is alweer begonnen. Onze jongens naderen goed het doel van de tegenpartij; een mooie schot van Ramirez vliegt over de dwarslat. Nog zijn onze jongens in de aanval. Ramirez is te zelfzuchtig en gooit hiermee een goede kans weg.

Maar nu is het voorlopig met de Curaçaose aanvallen ook gedaan en krijgt onze verdediging het hart te verantwoorden. Ruiz wordt door de uiterst snelle rechtsbuiten van de gasten keer op keer voorbij gelopen. Sentiago heeft het ook al hard te verantwoorden. Onze verdediging zwoegt van belang en heeft weinig vat op het snelle, korte spel.

Nu komt onze voorhoede weer goed opzetten, maar Rondijk is te langzaam; dan is het Pietersz die overschiet.

Even een snelle aanval van de Paraguayos, maar dan zitten onze jongens alweer voor hun doel en moet de doelverdediger een schot van Panneflek tot hoekschop stompen. Rosina probeert het ook eens met een verschot! Dan opeens heeft Pietersz de bal, van Pietersz naar Ramirez, een goede omhaal, Rondijk heeft de bal, legt hem even stil, goal!!, en het is 1—1.

De Paraguayos zitten al voor ons doel. Rosina redt op het nippertje. Dan loopt Vos bij een hoekschop van de gasten te vroeg uit, gelukkig zonder verder onheil. Nog altijd zwermen de Paraguayos voor ons doel.

Dan is het rust.

Na de rust schiet de snelle rechtsbuiten van de gasten goed in, net onder de lat, Vos vangt de bal weg.

Reeds zijn onze jongens in de aanval en schiet Pietersz in het zijnet. Dan houdt de linksachter op een minder fraaie manier Oostlander aan zijn broekje vast en beneemt hem hierdoor een kans.

[illegible] zijn doel houden. Goed gedaan! Maar zwicht hij voor een zuiver geplaatst schot van dichtbij en is het 2—1 voor de gasten.

Weer moet Vos ingrijpen; hij pikt de bal netjes van de schoenen van de midvoor af. Bravo. Dan is het 3—1 als de linksbinnen met een keihard schot de binnenkant van de paal scheert.

De gasten blijven gevaarlijk! Daar vliegt de rechtsbuiten door de hele Curaçaose verdediging heen, zijn schot vliegt naast. Nu is het Vos, die weer moet ingrijpen, al languit vallend houdt hij klemvast een vliegend schot van de rechtsbuiten.

Even een opluchting als de Curaçaose voorhoede een uitval doet, Panneflek schiet tegen een achterspeler. Maar dan zitten de gasten al weer voor ons doel en krijgt Vos enkele schoten te verwerken.

Weer een goede aanval van onze voorhoede, Panneflek speelt de bal naar Ramirez, een schot en het is 3—2 als de doelverdediger van de gasten de bal tussen zijn handen laat doorglippen. Onze jongens zijn nu niet te houden en de Paraguayos moeten alle zeilen bijspannen om erger te voorkomen. Dan krijgt Ramirez op de rand van het strafschopgebied een vrije schop te nemen; de doelverdediger van de gasten keert dit gevaar.

Nu vinden de Paraguayos het genoeg en krijgt onze verdediging met Vos aan het hoofd het hard te verantwoorden. Verdere doelpunten blijven echter uit, zodat als scheidsrechter Visser, die beter was als l.l. Zondag, voor het laatst heeft gefloten, de stand nog steeds 3—2 is in het voordeel van de gasten.

Nabetrachting.

De gasten waren weer uitstekend en is het ene doelpunt verschil wel weinig om het krachtsverschil tussen beide elftallen uit te drukken. De midhalf en rechtsbuiten vonden wij het beste, terwijl de doelverdediger geen solide indruk maakte.

Onze jongens hebben beter voldaan dan in de vorge wedstrijd. Waarom onze spelers nog steeds vasthouden aan het korte spel, is ons een raadsel! Open spel met lange passes naar de vleugels zullen tegen deze tegenstanders véél meer succes hebben dan het korte spel, dat onze jongens ook deze middag weer speelden! Om onze gasten met hun eigen korte spel te willen bestrijden, moeten onze jongens het toch minstens even goed kunnen als zij en daar lijkt het nog in geen stukken op!

J. S.

Mensen leggen hun slechtste eigenschappen bloot als ze ruzie maken.

DE HUURCOMMISSIE.

De Huurcommisie te Willemstad vestigt de aandacht van huurders en verhuurders van woningen op het eiland Curaçao op de navolgende bepalingen van de Huurcommissie-Regeling in P.B. No. 120 van dit jaar.

1. Het is verboden als verhuurder een hogere vergoeding (onder welke naam of in welke vorm ook) voor het gebruik ener woning op Curaçao te bedingen dan de huurprijs voor die woning geldende op of laatstelijk vóór 1 Augustus 1939, indien niet die hogere huurprijs door de Huurcommissie is goedgekeurd of vastgesteld.

Men zal dus b.v. niet — om de regeling te ontduiken — een ongemeubileerd huis kunnen verhuren alsof het gemeubileerd was door er enkele meubels in te plaatsen.

2. Is een woning vóór of op 1 Augustus 1939 wel reeds bewoond geweest, doch niet verhuurd geweest, dan vraagt de verhuurder aan de Huurcommissie schatting van de huurprijs op 1 Augustus 1939 (doet de verhuurder zulks niet, dan kan de Huurcommissie ambtshalve — eventueel op verzoek van den huurder — de schatting verrichten).

3. Ten aanzien van een nieuw gebouwde woning, na 1 Augustus 1939 voor het eerst in gebruik genomen, is het verboden een hogere huurprijs te bedingen dan die, waarvoor de woning voor het eerst is verhuurd, indien niet die hogere huurprijs door de Huurcommissie is goedgekeurd of vastgesteld.

4. [illegible] de Huurcommissie een hogere huurprijs is bedongen, dan geldt in de gevallen sub 1 en 2 de huurprijs van 1 Augustus 1939 en in het geval 3 de eerste huurprijs. Dat wil zeggen dat de huurder dan geen hogere huur verschuldigd is dan de huurprijs van 1 Augustus 1939 (de eerst gegolden hebbende huurprijs) en dat hij het eventueel te veel betaalde kan terug vorderen of in mindering kan brengen van de volgende huurtermijn(en).

5. Was de verhoogde huurprijs van een woning als sub 1 voor de instelling der Huurcommissie reeds bedongen, dan moet de verhuurder goedkeuring van die huurprijs vragen en wel vóór 20 December 1939. Doet hij dit niet, dan geldt automatisch op 1 Januari 1940 de huur van 1 Augustus 1939 (de eerst gegolden hebbende huurprijs). De verhuurder kan ook vrijwillig de huur op de 1ste December 1939 verlagen tot het peil van 1 Augustus 1939.

Dit alles geldt ook mutatis mutandis voor de woningen als bedoeld sub 2 en 3.

6. Opzegging van de huur ener woning kan niet wettig geschieden dan na toestemming daartoe verkregen te hebben van de Huurcommissie.

7. Ten aanzien van percelen huurgrond **voor het hebben van een woning daarop** gelden dezelfde bepalingen.

8. Overtreding wordt gestraft met geldboete van ten hoogste een duizend gulden.

9. De Secretaris der Huurcommissie is steeds bereid nadere inlichtingen te verstrekken. Hij is daartoe te spreken ten zijnen kantore, Handelskantore No. 24 (2de verdieping gebouw C.T.C.) elke Dinsdag en Donderdag van 3 tot 4½ uur.

De Voorzitter van de Huurcommissie te Willemstad,
GROOTE

De Secretaris,
VAN BOVEN.

BELASTINGPLATEN.

De Koloniaal Ontvanger deelt ons mede, dat vanaf 1 December de belastingplaten voor auto's, fietsen, enz., verkrijgbaar zijn.

Belanghebbenden worden verzocht zich tijdig van deze platen te komen voorzien, om opstopping in de laatste dagen te voorkomen.

GESLAAGD.

Te San Nicolas, Aruba, slaagden als typist(e):

L. Dirksz, A. M. Bislick, D. Sloterdijk, N. v. Deutekom en J. Maduro.

Onze gelukwensen.

Openbare Les.

De Inspecteur van het Onderwijs in Curaçao maakt hierbij bekend, dat de Openbare Les op de Hendrikschool en Wilhelminaschool zal plaats hebben op Maandag, 11 December a.s. des morgens van 8.30-11.30 Ouders en voogden van leerlingen dezer scholen worden tot bijwoning van deze les beleefd uitgenoodigd.

Willemstad, den 1sten December 1939.

Dr. W. J. GOSLINGA.

AFVAARTEN VAN EN NAAR EUROPA NORMAAL.

Het hoofdagentschap van de K.N.S.M. alhier deelt ons mede, dat de afvaarten van en naar Europa normaal, als geadverteerd, voortgang zullen vinden.

ST. MARTINUS GESTICHT.

Van zondag 10 tot en met Dinsdag 12 Nov. kan de tentoonstelling van nuttige en fraaie handwerken worden bezichtigd.

VERORDENING OP DE INVOERRECHTEN 1939.

Aan de Staten is aangeboden een ontwerp landsverordening op de invoerrechten 1939. Aan de algemene beschouwingen ontlenen we:

Met de indiening van deze ontwerp-landsverordening meent het Bestuur te voldoen aan een in velerlei opzicht reeds lang gevoelde behoefte.

Door het zich gaandeweg uitbreiden van het handelsverkeer van dit gebiedsdeel, is het voor de in het buitenland gevestigde leveranciers van steeds meer belang geworden om kennis te dragen van de Curaçaose doaunevoorschriften.

De belangstelling van deze overzese handelaren en fabrikanten zal evenwel niet uitgaan naar het gehele complex van wettelijke voorschriften, welke behoren tot de outillage van een douanedienst. Voor hen zijn slechts van belang die bepalingen, welke beslissend zijn voor de grootte van de bij de invoer te betalen belasting met alles wat daarmede direct samenhangt. De voorschriften van zuiver douanetechnische aard daarentegen zullen voor hen van vrijwel geen betekenis zijn.

Beide groepen van voorschriften zijn thans verenigd in de Algemene Verordening I.U. en D. 1908, hetgeen raadpleging door hen, die met de douanevoorschriften te maken krijgen, niet vergemakkelijkt.

Het is daarom wenselijk de gehele materie te regelen bij twee verschillende verordeningen, in dier voege, dat in de thans bestaande Algemene Verordening I.U. en D. 1908 slechts verzameld blijven alle voorschriften van douanetechnische aard, zoals b.v. de wijze van inklaring, vervoer, doorvoer en uitklaring, terwijl dan in een afzonderlijke tariefverordening kunnen worden opgenomen al die bepalingen, welke op de eigenlijke rechtenheffing betrekking hebben.

De invoering van een zodanige splitsing is in de eerste plaats het doel van nevensgaande ontwerp-landsverordening.

Tevens heeft het reeds meermalen de aandacht getrokken, dat het thans geldende tarief van invoerrechten (omschreven in de artikelen 126, 127 en 128 der Algemene Verordening I.U. en D. 1908) niet die rechtszekerheid biedt, welke voor de handel van het hoogste belang is.

De omschrijving van verschillende goederensoorten is daardoor zodanig, dat moeilijkheden moesten worden voorzien.

Door nu in het ontwerp-tarief (dat aan het ontwerp is toegevoegd) een uitvoerige specificatie op te nemen, is getracht tegemoet te komen aan een tweede desideratum, namelijk het zo nauwkeurig mogelijk vastleggen van hetgeen in deze als geldend recht moet worden beschouwd.

Het bestuur acht het van belang nog op te merken, dat het ontwerp in het algemeen slechts de strekking heeft verbeteringen van redactionele en interpretatieve aard aan te brengen en dat — behoudens enkele wijzigingen en aanvullingen van betrekkelijk ondergeschikt belang — aansluit bij de thans bestaande toestand, zoals deze uit de Algemene Verordening I.U. en D. 1908 en de daaraan sinds lang gegeven toepassing voortvloeit. Wijzigingen in het douanestelsel van principiële aard brengt het ontwerp mitsdien niet.

Twee punten verdienen bijzondere aandacht namelijk de berechting van geschillen, en de omschrijving van het begrip waarde.

Wat de berechting van geschillen betreft, lezen we, dat thans de berechting van geschillen inzake invoerrechten geschiedt met inachtneming van art 127, laatste lid en art. 128 a der Algemene Verordening I.U. en D. 1908, bepalende, dat degene, die zich bezwaard voelt nopens de wijze, waarop de Inspecteur toepassing meent te moeten geven aan de in artikelen 127, neergelegde vrijdomsbepalingen of aan het in artikel 128 opgenomen tarief van invoerrechten, een beroep kan doen op den Administrateur van Financiën.

Op deze wijze is echter de fiscus rechter in eigen zaak, zodat het Bestuur het dienstig oordeelt deze geschillen te onderwerpen aan het oordeel van een geheel buiten de Belastingadministratie staand college, waartoe in het leven is geroepen de Raad voor Beroep voor Belasting-Zaken, welke Raad bij art. 15 ook hier wordt ingeschakeld bij geschillen over waarde.

Wat nu de omschrijving van het begrip „waarde" betreft, heeft het Bestuur in art. 1 sub 7 van het onderhavige ontwerp een waarde-definitie voorgesteld, krachtens welke de heffing der invoerrechten zich voortaan zal richten naar z.g. c.i.f. prijzen.

De stijging van de opbrengst der invoerrechten, welke automatisch uit de wijziging van de heffingsbasis zal voortvloeien, wordt voor een belangrijk deel opgevangen door een tweetal verlagingen van rechten, die in de landsverordening en het tarief verwerkt zijn. Deze verlagingen, waarmede niet alleen de handel ten dienst gebaat zal zijn, doch die tevens een oorzaak van vele geschillen met den fiscus weg zullen nemen, zijn de volgende:

1e. een juister rechtenheffing van de naar gewicht belaste goederen;

2e. een billijker regeling van het invoerrecht op bier.

Wat het eerste betreft, lezen we, dat als netto-gewicht voortaan zal worden beschouwd het bruto-gewicht verminderd, met iedere, onverschillig welke emballage.

Bij 2 wordt opgemerkt: De importeur, die bier in flessen ten invoer aangeeft en dienovereenkomstig de belasting betaalt, kan er daarbij geen rekening mede houden, dat een gedeelte der zending door flessenbreuk is verloren gegaan, hetgeen zich uiteraard herhaaldelijk voordoet.

Aan de belangen van de importhandel zal nu worden tegemoet gekomen door het verlenen van een korting op het invoerrecht van bier. Een nieuwe bijzondere bepaling no. III bij de tariefpost no. 5 opent daartoe de gelegenheid.

VERBOD VAN UITVOER.

Door Z. Exc. den Gouverneur is aan de Staten aangeboden een landsverordening tot bekrachtiging van het besluit van den Gouverneur van Curaçao van de 2de September 1939 (P.B. 1939 no 80.), regelende het verbod van uitvoer van levensmiddelen, grondstoffen van levensmiddelen en huishoudelijke artikelen, in Curaçao aanwezig, alsmede van het besluit van de 16de October 1939 (P.B. 1939 no. 108), tot aanvulling van eerstgenoemd besluit.

De Memorie van toelichting zegt erover:

De huidige omstandigheden maken het nodig, dat de uitvoer van levensmiddelen, grondstoffen van levensmiddelen en huishoudelijke artikelen wordt verboden. Waar de regelmatige aanvoer van deze goederen problematisch is geworden, moet het Bestuur de bevoegdheid hebben, de uitvoer daarvan te verbieden, ten einde voorraden, in het Gebiedsdeel aanwezig, geheel aan de inwoners daarvan ten goede te doen komen.

Later bleek ook een uitvoerverbod voor verpakkingsmiddelen van voormelde goederen gewenst. Het is n.l. niet uitgesloten, dat binnen afzienbare tijd een tekort ontstaat aan zakken, hetgeen een zeer groot inconvenient kan zijn.

Het Bestuur zal er voor zorg dragen, dat de normale handel zo weinig mogelijk last zal ondervinden van de onderhavige regeling. Te dien einde is in de regeling de bepaling opgenomen, dat goederen, waarvan op het ogenblik van de invoer vaststaat, dat zij voor uitvoer naar buiten het Gebiedsdeel bestemd zijn, niet door het verbod van uitvoer worden getroffen.

Tevens zullen de goederen, vallende onder de hier bedoelde categorieën, maar die voornamelijk zijn ingevoerd om daarmede handel te drijven met de naburige landen en door het Gebiedsdeel zelf weinig of niet worden opgenomen, uitgevoerd kunnen worden, zolang de omstandigheden dat toelaten.

Ten einde een zo effectief mogelijke regeling te verzekeren, is het nodig, dat het vervoer tussen de eilanden van het Gebiedsdeel aan voorwaarden wordt gebonden. Indien een lading levensmiddelen van Curaçao, met bestemming Aruba wordt verscheept, moet er zekerheid zijn, dat deze goederen ook werkelijk in Aruba terecht komen en niet naar buiten het gebiedsdeel gelegen landen worden uitgevoerd.

Zoveel mogelijk werd deze zekerheid verkregen door notering van verschepingen naar een eiland teruggontvangen vervoerbiljetten. Te dien einde zal ten Departemente Accountantsdienst, Sociale en Economische Zaken een consent tot uitvoer in duplo moeten worden aangevraagd. Een exemplaar van dit consent vergezelt de goederen naar het eiland hunner bestemming. Vandaar wordt het teruggestuurd aan het D.A.S.E. en zodoende kan nagegaan worden of alle verscheepte goederen ook werkelijk het eiland hunner bestemming hebben bereikt.

Zekerheidstelling zal slechts dan worden geëist, indien twijfel ontstaat over de ware bestemming der uit te voeren goederen.

KOLONIALE STATEN.

De Politiewacht Molenplein.

In de vergadering van 30 November werden onder de ingekomen stukken het volgende behandeld:

Een ontwerp-landsverordening aangaande de wijziging van het wetboek van Koophandel en een uitvoerverbod van levensmiddelen.

Bovendien werd er mededeling gedaan van een verzoekschrift aan de Staten gericht naar aanleiding van het bouwen van een politiewacht op het Molenplein. De ondergetekenden, Monseigneur Verriet, de Heren Boom, Daal, A. Lieder en Mensing maken hierin de Staten opmerkzaam op de schade, welke het bouwsel aan hun percelen zal berokkenen.

De eigendoms- en huurwaarde zal dalen en vooral ook het uitzicht bijkans geheel belemmerd.

Monseigneur Verriet, als beheerder der Katholieke scholen, maakte de leden er nog in het bijzonder op attent, dat het bouwen van een politiewacht vlak bij de meisjesscholen aldaar, niet bevorderlijk is voor de opvoeding, vooral ook bij het eventueel opbrengen van misdadigers en dronken lieden.

De heer Mensing wees ook nog vooral op de schade, welke aan het aldaar komend theater zal worden berokkend.

De ondergetekenden verklaarden, dat juist ter verbetering van het Molenplein de aldaar staande molen werd afgebroken en dat sinds vele jaren op deze plek niets meer is gebouwd.

Naar aanleiding van dit verzoekschrift hadden de Staten van het Bestuur reeds antwoord ontvangen.

Het Bestuur schrpijft daarin, dat de werkzaamheden de verandering van het Brionplein, en de in te stellen verkeersregeling niet doorgaan. Wat echter het bouwen van een politiewacht betreft op het Molenplein, verklaarde het Bestuur, dat zij na rijp beraad en in overleg met de bouwcommissie dit plan heeft vastgesteld, als zijnde de meest geschikte plaats, vooral ook daar de politie beschikken moet over een goed overzicht op het Brionplein.

Er werd nu een commissie van onderzoek ingesteld, welke zich met het verzoekschrift zal bezig houden.

De commissieleden zijn de heren: Maal, Da Costa Gomez en Kroon.

Zonder hoofdelijke stemming werden vervolgens de volgende Ontwerp-landsverordeningen aangenomen:

1e houdende regeling tot het verlengen van verloven van in Europa vertoevende burgerlijke ambtenaren, die tengevolge van de oorlogstoestand aldaar niet tijdig naar Curaçao kunnen terugkeren;

2e houdende bepalingen tot verbod van arbeid van kinderen beneden de leeftijd van 13 jaar.

Na nog de Notulen van 16 September goedgekeurd te hebben, werd de vergadering gesloten.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

In activiteit hersteld:

Mej. M. J. Daansen, onderwijzeres 1ste klasse, categorie B. aan de Wilhelminaschool.

Eervol ontslag aan:

Mevr. J. Willeboordse-Kok, tijdelijk onderwijzeres aan de Wilhelminaschool, als zijnde overbodig; datum ingang 1 December 1939.

A. Th. Ch. Simoons, tijdelijk onderwijzer 1ste klasse, categorie A, aan de Emmaschool op eigen verzoek; datum ingang 1 December 1939.

Binnenlands verlof wegens ziekte:
Verleend aan:

J. G. Halley, Opziener der Veldwacht op Saba, gedurende zes weken;

C. G. Daal, kommies der belastingen 1ste klasse, gedurende drie weken;

J. H. R. Beaujon, adjunct-commisies ter Inspectie der Belastingen, gedurende zes weken;

R. I. Henriquez, Directeur van de Openbare Gezondheidsdienst, gedurende twee maanden.

Benoemingen:

John Edward Gorsira, tot tijdelijk hulp-seiner bij de Landsradio- en Telefoondienst;

Mevr. E. E. Labega, tot tijdelijk onderwijzeres 1ste klasse, categorie A, aan de Emmaschool.

EXAMEN MACHINE- SCHRIJVEN „ST. GENESIUS".

Zaterdag 25 November slaagden als typist:

R. de Lima, A. Royer, N. de Pool, A. Löwenthel, W. Newton, A. Marten, L. Oduber, E. Alvarez, E. de Jongh, E. Cardoze, J. Corsen, E. Jourdain, J. Menge, J. Abdul Hamid, H. v. Kwartel, J. Wansing.

Afgewezen 1.

Leerlingen van het St. Thomas College.

SS. VAN RENSELAER IN AMSTERDAM AANGEKOMEN.

24 dagen oponthoud.

Volgens telegrafisch bericht van het Hoofdkantoor der K.N.S.M. is het ss. van Renselaer op 18 October van Curaçao naar Amsterdam vertrokken, terwijl het schip op 22 October van Trinidad vertrok en op vier of vijf November in de Downs aankwam. Eerst op 29 November arriveerde het schip te Amsterdam. Het ss. van Renselaer heeft ongeveer 24 dagen oponthoud in de Engelse Downs gehad.

IN DANK ONTVANGEN.

Van de Curaçao Trading Compagny een kalender van de bekende cement „El Toro".

BOTERLETTERS.

Van de Hollandse Brood & Banketbakkerij, de Hr. C. Ridderhof, postbox 88 Telef. 7, ontvingen wij een heerlijke boterletter, welke we kunnen recomenderen.

EMMASTAD

SPORTCLUB „ASIENTO".

Tennis.

Met het oog op de op 16 en 17 December a.s. te houden kwartaalwedstrijden tegen de C.S.C. zullen de banen waar nodig door de Tenniscommissie worden gereserveerd voor oefenpartijen. Ook zullen tot die tijd geen ladderwedstrijden meer worden vastgesteld.

De training door de heren Rosenthal en Breedveld zal echter normaal worden voortgezet. De deelneemsters en deelnemers hieraan zijn echter verplicht bij verhindering tijdig den leider te waarschuwen. Zij die zich hieraan niet houden, zullen van verdere training worden uitgesloten.

Tennisladder.

Door de Tenniscommissie zijn de heren D. G. de Boer en N. Vermeulen aangewezen voor het bezetten van de twee vrijgekomen plaatsen in de Heren A-klasse.

De Commissie.

Tennis.

Zaterdagmiddag, half vijf, oefenpartijen:

Baan I Breedveld/v. Kekem
Koster/Vromans
Baan II Zaaijer/Lotman
Boon/Dussel

Voetbal.

Zodag 3 December a.s. voetbalwedstrijd op Groot Kwartier tussen „GROOT KWARTIER"-veteranen— „ASIENTO-veteranen

Aanvang 4.15 p.m. precies.

Opstelling „ASIENTO":

Tuin
v.d. Jeugd Vromans
v. Cogh Koster Flachs
Haayen Zee Mans Esveld Lemair

SOCIETEIT „ASIENTO".

Zondag 3 December a.s. zal er in de Societeit „Asiento" wederom een the-dansant gegeven worden, waarbij de „Melody Mixers" hun medewerking zullen verlenen.

Introductie is toegestaan, mits de geintroduceerde zich in gezelschap van een employee bevindt.

Aanvang 5.30 n.m. Einde 8.30 n.m.

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Groot Kwartier.

5 uur Vroegmis.
7 uur Kindermis.
8.15 uur Hoogmis.
6.30 uur Lof.

In de week dagelijks de H. Mis om 6.30 uur.

In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; en daags voor iedere grote feestdag.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

In de strijd in Finland zijn volgens berichten van gisterenavond verschillende plaatsen gebombardeerd. 20 bomaanvallen hadden gisteren plaats, Helsinki heeft veel geleden. Volgens Finse berichten zouden de Russen bij een aanval in Karelie 1200 man aan gevangenen hebben verloren. De Finnen zouden 13 Russische machines hebben neergeschoten.

De Russen melden niets over de strijd, maar over de oprichting van een z.g. volksregering in TERISOKI, een plaats welke door de Russen is bezet. In Helsinki is echter een nieuwe Finse regering benoemd, bestaande uit TISORYTI, de directeur van de Bank van Finland als Minister President, en verder uit Tanner en Paasiviki.

Heel de wereld, behalve Duitsland, veroordeelt het optreden van Rusland: zelfs Italie. Amerika schijnt nog pogingen aan te wenden om een vreedzame oplossing te krijgen.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

Sedert dat op elf November in de nabijheid van de Nederlandse en Belgische grenzen grote Duitse troepenmachten werden geconcentreerd is hierin praktisch geen verandering gekomen.

Nabij Eupen in de nabijheid van de Belgische grens hebben de Duitsers zes divisies samengetrokken. Rondom Aken liggen twee legers ten Zuiden en twee ten Noorden. Het is mogelijk deze troepen binnen 48 uur geheel gereed te hebben om op te marcheren, terwijl de gemechaniseerde afdelingen reeds dadelijk bij het eerste bevel kunnen oprukken. De Duitse troepen zijn zo gelegerd, dat zij of het Moezel- en Saargebied kunnen binnenrukken of wel de Hollandse en Belgische grenzen kunnen oversteken.

In de memorie van antwoord inzake het departement van financiën schrijft de regering, dat deze de vereiste versterking van middelen hoopt te vinden door herziening van de inkomsten, dividend, en tantieme belastingen, mitsgaders verzwaring eniger indirecte belastingen, hoewel hieromtrent nog geen zekerheid bestaat.

In de algemene beschouwingen, die in de Senaat zijn gehouden over de begroting 1940 zeide oudminister Colijn, dat de antirevolutionnairen (ofschoon het program van de huidige regering niet veel verschilt met dat van de vorige) ernstige bezwaren tegen de regering hebben, daar hierin sociaal democraten zijn opgenomen, die niet genoeg geharnast zijn tegen revolutionnaire schokken. Verder zeide Oud Minister Colijn, dat de motie die door oud Minister Deckers werd gesteld een radicaal verschil aan het licht bracht tussen de Rooms Katholieken en de Anti revolutionnairen, terwijl ook de Katholieke pers de overtuigingen aanhing, dat de basis van een goede samenwerking tussen de Katholieken en de anti-revolutionnairen was vervallen. Oud Minister Colijn verklaarde, dat noch het een noch het ander echter voor de anti revolutionnairen onder de huidige omstandigheden reden is om het kabinet de Geer steun te onthouden. Het kabinet zal beoordeeld worden naar daden, terwijl de oud Minister aan de horizon het gevaar van deflatie zag.

Sinds 1933 streefde de regering er naar een sluitend budget te verkrijgen en daarom stelde men voor om de uitgaven, die boven het bestaande niveau uitgaan stop te zetten. Hierdoor vond men geen steun, zodat verdere samenwerking onmogelijk was.

De Heer van Lanschot bracht hulde aan het optreden van de Koningin, die samen met den Belgischen Koning een poging deed om de vrede te behouden. Voorts sprak de heer van Lanschot zijn waardering uit voor de Koninklijke weermacht.

De Heer Lohman zeide, dat men ten opzichte van de S.D.A.P. nog steeds voorzichtig moet zijn en drong aan op vlootversterking.

De heer Gelderman achtte het onverantwoord, dat Nederland zijn gebied in het verre Oosten nog lange tijd onverdedigd laat. De heer van Vessem bepleitte uittreden van Nederland uit de Volkenbond op grond van onze neutraliteit.

Er zijn diverse Duitse weggewaaide kabelballonnen boven Nederland gedaald. O.a. kwam een kabelballon ergens in de Betuwe terecht zonder ernstige schade aan te richten. Tengevolge van de vallende ballonnen zijn hier en daar enige electrische geleidingen, treinleidingen en antennes beschadigd.

BEKENDMAKING.

De Directeur van Openbare Gezondheidsdienst maakt hierbij bekend dat er gedurende de eerste helft van de maand December, elken Dinsdag en Donderdag tusschen 10 en 11 ure v.m., gelegenheid bestaat tot kostelooze inenting op de spreekkamer van den Gouvernements-Geneeskundige Werfstraat 4, Scharloo.

Curaçao, den 27n November 1939.

De wnd. Directeur voornoemd,

3-1 **J. DE J. ARENDS.**

Een blijde blik, wat zonneschijn.
doet soms het donkerst hart ontgloeien.
Wil toch, waar zoveel tranen vloeien,
niet zuinig op een glimlach zijn.

Zoals jonge planten licht en zon nodig hebben om te kunnen gedijen, zo behoeft de jeugd een zonnige opgewekte sfeer om zich heen.

BOEKBESPREKING.

EE WERELD VAN SCHOONHEID

Natuurschoon in Nederland.

Rinke Tolman behoort tot de zeer bekende, boeiende beschrijvers van onze levende natuur, van ons eigen natuurschoon, van onze kleurige en gevarieerde landschappen, en hun duizenderlei stoffage. Hij weet niet alleen boeiend te vertellen, maar maakt ook een vlotte en vakkundige keuze uit het vele, haast overdadige materiaal, en ten slotte beschikt hij over een duidelijke en zeer leesbare eigen stijl.

Zo is zijn laatste boek, dat als no. 31 van de series Schijnwerpers (het eerste nummer van de nieuwe, vierde serie), door de Uitgeverij Het Spectrum te Utrecht werd uitgegeven, en en wel onder de titel „Een Wereld van Schoonheid", weer een prachtig en ruim geschrift geworden, waarvan velen in de huiskamer of in Gods vrije natuur zullen genieten. Achtereenvolgens wordt het natuurschoon van Friesland, het Kamper-eiland, Zuid-Nederland en Zuid-Holland beschreven, waarna tenslotte enige bladzijden worden gewijd aan alles wat „Aan de Waterkant" voor den opmerkzamen natuurliefhebber te genieten is. Vermelden we nog, dat het boekje met talrijke en goede foto's is verlucht, en in een fleurig omslag van Gerard Huysser werd gestoken.

Verkrijgbaar in de „St. Augustinus" Boekhandel, St. Thomas College.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

DE GROTE SCHADUWZIJDE VAN DE DICTATUUR.

De laatste Engelse gezant in Berlijn Henderson was niet alleen een bekwaam diplomaat, maar ook een fijne psycholoog die zijn omgeving [illegible] wist te observeren. Vandaar dat zijn diplomatieke geschiedenis van Duitsland voor deze oorlog zo boeiend geschreven is.

Hoe fijn en treffend was zijn typering van Goering, de nationaal bourgeois, die toen Henderson hem kwam waarschuwen, dat Hitler naar een oorlog dreef, alleen maar interesse ervoor had, dat de Engelse diplomaat de laatste verbouwingen eens kwam zien van zijn protserige villa „Karinthal", waar de wanden versierd waren met naakte vrouwenfiguren. Nu, in zijn vervolg geeft Henderson weer een treffende schets van de dictatuur. Hij zet uiteen hoe Hitler tenslotte alle figuren die er nog een eigen mening op durfden na te houden en hem durfden te trotseren, uit zijn omgeving bandde. Von Fritsch, von Neurath e.a. werden geleidelijk vervangen. En dan schrijft Henderson letterlijk:

„Het is de tragiek van den dictator, dat terwijl hij voortgaat, zijn omgeving voortdurend slechter wordt. Doordat men niet de vrijheid heeft om zijn mening te uiten, verliest hij de diensten van zijn beste mensen. Oppositie wordt niet geduld. Allen, die stoutmoedig genoeg zijn om een andere mening te verkondigen, worden verwijderd en ten slotte is de dictator omringd door louter ja-broers, wier vleierij en raadgevingen het enige zijn, dat hij kan verdragen".

Terecht tekent Het Volk hierbij aan dat uit dit alles duidelijk blijkt, wat in werkelijkheid overblijft van de besluitkracht der dictatuur. Een vereenzaamd en in eigen onfeilbaarheid gelovend mens, omringd door raadgevers van het derde plan; die hun invloed niet ontlenen aan hun kunde en aan de zelfstandigheid van hun oordeel, doch aan hun vermogen den z.g. alleenheerser te vleien. Hitler, die zelf nimmer in het buitenland reisde en voor wien vreemde culturen een gesloten boek zijn, ziet in Von Ribbentrop, die zowaar Frans en Engels kent en enige jaren in Canada vertoefde, den man van de wereld, op wien hij zich volledig kan verlaten. Geen enkele deugdelijke rem houdt de gevaren, die hieruit kunnen voortvloeien, tegen. Een man als Göring, die de situatie vermoedelijk anders en minder simplistisch heeft beoordeeld dan de avontuurlijke, maar weinig ervaren Van Ribbentrop, waagt het zelfs niet duidelijke taal te spreken. „Wanneer er een beslissing genomen moet worden" — zo bekent hij eens aan Henderson — „dan telt geen van ons meer dan de stenen, waarop wij staan. Alleen de Führer besluit."

Alleen de Führer besluit. Jawel, maar op grond van een voorlichting hem opgedrongen door de raadgevers, die zijn gunst genieten. In schijn schuivend wordt hijzelf geschoven. Hij neemt beslissingen met een uiterst beperkte kennis van zaken. Naar buiten is hij de sterke en onfeilbare man. Wie achter de schermen kijkt, ontwaart echter een jammerlijk gewoel van duistere krachten. Ziedaar het beeld, dat Henderson ons tekent van het wezen van het dictatoriaal beleid.

IN PLAATS VAN HET BOLSJEWISME HET JODENDOM.

Enkele jaren geleden werden er in het Derde Rijk verschillende tijdschriften uitgegeven tegen het communisme. Een van de leidende organen op dit gebied was het tijdschrift „Contra Komintern", met de ondertitel „Strijdorgaan van de anti-bolsjewistische wereldbeweging", uitgegeven door de Nibelungen-Verlag in Berlijn.

Terwijl enkele anti-communistische tijdschriften en persdiensten na de Duits-Russische overeenkomsten eenvoudig werden opgeheven, zal dit niet het geval zijn met het blad „Contra Komintern". Tot onze verbazing ontvingen wij een omslag van het tijdschrift als Septembernummer met het opschrift „Speciale Mededeling". In de omslag bevond zich alleen een reclamebiljet voor een brochure, getiteld „Roofstaat Polen" en de mededeling, dat het tijdschrift voortaan onder een nieuwe titel en op een bredere basis zal verschijnen. Tot wereldvijand nummer 1 wordt nu volgens de mededeling het Jodendom geproclameerd. Over het bolsjewisme wordt geen woord meer gerept.

DE KERKVERVOLGING IN DUITSLAND.

Franciscanen uit het klooster te Bardel verdreven.

Men schrijft aan de Maasbode:

Aan de straatweg Gronau—Gildehaus, op Duits gebied, slechts enkele minuten van de Nederlandse grens, waarlangs de gemeente Losser ligt, staat een groot klooster.

Het is betrekkelijk nieuw; het dateert van de laatste 25 jaren, in welk tijdperk het voltooid werd. Echt Duits van bouwstijl, monumentaal, een grote oppervlakte beslaand, imponeert het tot ver in het Twentse land.

Het staat temidden ener protestantse bevolking, doch in een omgeving, dat ook het Twentse land kenmerkt: heide, bos en....... stilte.

In dat klooster woonden paters Franciscanen. In moeizame arbeid hadden de broeders de woeste heidegrond ontgonnen en het ruwe land herschapen in vruchtbare bouwgrond, moes- en ooftuinen. Een 100-tal jongelieden ontving daar zijn opleiding tot priester-missionaris voor de Braziliaanse Missie. Het moederhuis dezer Franciscaner orde staat in Brazilië en het klooster was uitsluitend opgericht om priesters [illegible] naar Amerika te zenden.

Onbekend voor de wereld volbrachten de paters hun taak en talloze jongelieden vertrokken in de loop der jaren naar overzee om Gods Woord te verkondigen. Ook de naburige Twentse bevolking trok gaarne naar het klooster. Des Zondags kwam menig bewoner van het katholieke grensland daar ter Hoogmis, welker bijwoning in de monumentale kloosterkapel een bijzondere bekoring had. En als in de heilige Kerstnacht in het middernachtelijk uur de H.H. Missen werden opgedragen, dan stroomden de Twentse katholieken van alle zijden toe, en de kapel was stampvol, zodat voor de zitplaatsen vooraf toegangsbewijzen moesten worden aangevraagd.

Maar evenals zovele kloosters, zou ook het klooster te Bardel niet aan de aandacht der kerkvervolgers ontsnappen.

Reeds in 1935 hadden de gestapo-ambtenaren daar een huiszoeking verricht, daar de paters verdacht werden van het smokkelen van deviezen in verband met hun Braziliaanse relaties. Het gehele klooster werd doorzocht en in de bibliotheek bleef geen boek op zijn plaats. Er werd niets gevonden, en voorlopig was het gevaar bezworen.

Het onderwijs werd echter spoedig bemoeilijkt. Evenals dat van zovele inrichtingen geëist werd (o.a. van het klein-seminarie te Münster) moest over de onderwijsinrichting een directeur aangesteld worden, die door het rijksministerie werd aanvaard. Aan deze eis werd natuurlijk niet voldaan en de jongere leerlingen werden naar huis gezonden. De ouderen studeerden successievelijk af en ontvingen inmiddels de H. Priesterwijding.

De paters-leraren vertrokken eveneens en het grote klooster werd uitsluitend bevolkt door uit Brazilië teruggekeerde oud-missionarissen, en broeders.

Daar verscheen plotseling l.l. Vrijdag 6 October, des morgens om half 9, een vrachtauto voor het klooster, bezet met een 20 a 25 gestapo-ambtenaren uit Osnabrück.

De broeder-portier opende de deur en de gestapo-beambten drongen het gewijde gebouw binnen. Ze verspreidden zich onmiddellijk door het gehele huis en brachten door hun optreden schrik en ontsteltenis teweeg onder het 15-tal oud-missionarissen, dat op dat ogenblik in het klooster aanwezig was. Toen de paters op ruwe en honende wijze in de refter bijeengedreven waren, gingen enkele ambtenaren de tuin in. Daar wandelde nog een oude pater met een lange baard, zijn brevier biddend, onbewust van hetgeen zich reeds om hem scheen had afgespeeld. Met een „Wasz machen Sie hier, Schweinhund", greep een der ambtenaren den prijsaard bij zijn baard en trok hem mee het klooster in.

Toen de paters allen bijeen waren, werd hun medegedeeld, dat het klooster in beslag was genomen en dat ze onmiddellijk hadden te vertrekken. Slechts het nodige lijfgoed mocht worden meegenomen, dat verpakt moest worden in papier, in een doos of in een kussensloop.

Op de vraag, of ze eten mochten medenemen, werd hun dit geweigerd en de paters moesten toezien, hoe de ambtenaren hun eigen zakken vulden uit de levensmiddelenvoorraad van het klooster. Daar het inmiddels middag was geworden, werd de paters toegestaan staande een bord erwtensoep te eten.

Toen de pater-rector voor het eten voorbad, staken de ambtenaren een sigaret op en ze beschimpten de kloosterlingen op de ergste wijze en met woorden, die onze zegsman weigerde [illegible]

Dan vroeg de pater-rector verlof, nog eenmaal naar de kapel te mogen gaan, om het allerheiligste mede te nemen. Dat vonden de gestapo-ambtenaren absoluut overbodig, alles was in beslag genomen en ze zouden wel voor alles zorgen.

Men kan zich de zieleangst van de paters indenken bij dit antwoord. Toen maakte de pater-rector zich uit de groep los, en verklaarde, dat al zou het zijn leven kosten, hij zich naar de kapel zou begeven.

Dat viel buiten de berekening van de gestapo, die blijkbaar geen opdracht had, tot executies over te gaan. Na een korte toespreking onder elkaar kreeg de rector toestemming, onder toezicht naar de kapel te gaan.

Terwijl de pater het altaar beklom, zetten de ambtenaren zich op de trappen neer en staken een nieuwe sigaret op. De rector opende het tabernakel, knielde eerbiedig neer en haalde de ciborie met de H. Hosties er uit. Daar de heilige Vaten niet mochten worden meegenomen, vroeg de rector verlof, de H. Hosties in een corporale te mogen wikkelen. Dit werd bruusk geweigerd, „de pater zou ze maar in de zak steken". Tenslotte haalde een der ambtenaren een envelop uit zijn zak en wierp ze den pater toe. En onder het bidden van de lofzang „O Salutaris Hostia" borg de pater eerbiedig het Allerheiligste in de papieren ciborie.

Toen trok, omstreeks het middaguur, een stoet van bruine paters, een kussensloop met hun bezittingen in de hand, in het midden de pater-rector, die het Allerheiligste droeg, biddend, te voet naar het op 10 K.M. afstand gelegen Gronau, waar de verdrevenen liefdadig in het R.K. ziekenhuis werden opgenomen.

Een golf van ontroering ging door katholiek Gronau, toen het de heiligschennende gebeurtenissen van Bardel vernam en weldra waren de paters door de liefdevolste zorgen en hulp omringd.

De paters zijn thans in Duitsland ondergebracht bij familieleden en particulieren.

Het klooster zal ingericht worden tot oorlogslazaret.

Nader vernemen wij, dat de paters in het klooster zijn teruggekeerd, nadat de Braziliaanse consul geprotesteerd had tegen deze onteigening van een Braziliaanse bezitting.

Echter zullen een 70-tal militairen in het klooster ingekwartierd worden.



SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

„De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN

Curaçao — Paraguayos 2—3.

DOOR DE FIRMA A. D. CAPRILES „FIRESTONE AGENCY", IS EEN FRAAIE BEKER BESCHIKBAAR GESTELD VOOR DE WEDSTRIJD CURAÇAO — PARAGUAYOS OP ZONDAG 3 DECEMBER A.S.

Het elftal dat 3 Dec. a.s. tegen de Paraguayos zal uitkomen bestaat uit de navolgende spelers:

E. Vos
(R.C.C.)

J. M. Rosina (Scherp.) — A. J. Maduro (SUBT)

H. Leers (J. Hol.) — A. Sentiago (J. Hol.) — E. Ruiz (SUBT)

Pietersz (SUBT) — J. Ramirez (J. Hol.) — Oostlander (Asiento) — Panneflek (R.C.C.) — Rondijk (Volh.)

Aanvang 4 uur precies.

Scheidsrechter: Visser

Grensrechters: H. Rog en O. Corsica.

Reserves:

Grovell	SUBT	Isidora	Volharding
Atalida	Hercules	Bernabela	SUBT
M. Davelaar	SUBT	Bosch	SUBT

Houders van vrije kaarten hebben geen vrije toegang voor hun dames bij de wedstrijden Paraguayos — Curaçao.

Junioreskaarten zijn voor genoemde interlanden wedstrijden ook niet geldig.

HET BESTUUR.

OPENBAAR ONDERWIJS.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis:

1o. dat de lessen van het nieuwe schooljaar van de Openbare Scholen op Curaçao zullen aanvangen op Dinsdag 2 Januari 1939;

2o. dat de inschrijving van nieuwe leerlingen voor de Hendrikschool, de Wilhelminaschool, de Voorbereidende klassen der Wilhelminaschool en de Emmaschool zal plaats hebben op Vrijdag 22 en Donderdag 28 December e.k. bij de Hoofden dezer scholen, telkens van 10-12 uur v. m. in de schoolgebouwen.

Willemstad, den 1sten December 1939.

De Inspecteur voornoemd,

Dr. W. J. GOSLINGA.